

La mestra, el *sheriff* i el periodista van aixecar un imperi

Llengua i Mitjans de Comunicació, del Grau en Comunicació Cultural, ensenya els diferents gèneres periodístics

El *Far West*, el van domesticar una mestra, un *sheriff* i un periodista. Amb aquest tres puntals, els nord americans van aixecar un imperi. És als Estats Units d'Amèrica on el periodisme assoleix un determinat estatus i irradia estils i formes arreu del món.

Però els anys passen i, al mateix temps que es debilita la força del gegant nord-americà, es difumina l'ombra del que es va arribar a anomenar *el quart poder*, i aquí, com allà, cal repensar l'ofici del periodista. Cal entendre el paper que juguen les noves tecnologies en l'espai de la comunicació, les noves formes de comunicar, sense perdre de vista que l'ofici del periodista té més de dos-cents anys. Hi ha, doncs, una tradició que cal conèixer, saber per què van ser necessaris i, també, per què ara tothom creu que pot ser-ne, de periodista. No són qüestions senzilles ni etèries, perquè la tasca de l'informador continua revelant-se més transcendent cada dia que passa. Mai com ara els ciutadans havien tingut accés a tanta informació, mai com ara els havia estat tan difícil destriar els continguts de qualitat, perduts enmig d'un bosc espès el qual es baralla tothora amb un sotabosc que li creix als peus i que amenaça amb devorar-lo. I per mantenir el bosc sa i esponerós es necessiten jardiniers eficients, dotats de sòlids coneixements amb que controlar els diferents estrats i mantenir-los en equilibri. A la societat li calen periodistes, perquè malgrat que la conquesta de l'oest ha passat a ser un record, la defensa del rigor informatiu, és a dir, de la veritat informativa, és una tasca que encara no s'ha acabat.

Captura amb el mòbil el codi QR que t'ofereim en aquesta pàgina i entra directament al disseny de l'assignatura

Comentaris a l'entorn de Llengua i Mitjans de Comunicació

Lluís Muntada, professor del Grau en Comunicació Cultural

● Pel que fa a la incertesa sobre el futur de la premsa escrita, fa la impressió que estem intentant fer exploracions submarines enmig d'un tsunami. És inevitable pensar el futur de la premsa escrita, però entremig no hem d'oblidar formar-nos per assolir dues característiques de l'únic periodisme amb possibilitats de futur i de present: el periodisme rigorós, de profunditat, independent i amb l'obligació de verificar i d'informar sobre els processos governamentals i socials.

● La informació no és coneixement, és un estadi indispensable per al coneixement, però encara no és coneixement. Per tant, cal descodificar i denunciar aquella informació que manté l'aparença de coneixement però que al capdavant només és publicitat encoberta o deformació interessada.

● Des del Grau en Comunicació Cultural de la UdG estem treballant perquè els professionals de la comunicació no siguin només gestors de la informació, perquè no siguin només missatgers que transmeten un missatge que va de A a B. Estem treballant per oferir mecanismes perquè els futurs professionals de la comunicació siguin autèntics generadors de continguts informatius, amb capacitat d'anàlisi i d'interpretació de la realitat.

● Cal remarcar aquella necessitat que Ryszard Kapuściński reivindicava constantment per aplicar-la a la comunicació: "El periodista s'ha d'enfanger amb la realitat".

Els principals riscos del periodisme són: la superficialitat, entendre la comunicació com una activitat que fonamentalment ha de respondre a un objectiu publicitari o a l'entreteniment, subjugar la co-

municació a un producte empresarial que en nom de la rendibilitat econòmica descarta la profunditat informativa.

● Observo amb certa preocupació com els espais de Jordi Évole o Mercedes Milá exerceixen una fascinació entre la gent. És un tipus de periodisme que com a prioritat té la de jutjar, més que no pas la de comprendre, és un tipus de periodisme que es rabeja en l'espectacularitat, que ho redueix tot a blanc i negre, buscant més l'impacte emotiu que no pas la comprensió raonada. Jo diria: menys Évole i més Xavier Montanyà!

● És molt urgent un metaperiodisme crític, espais en què el mateix exercici periodístic s'autorevisi.

● La desaparició del portal Contrasant, un portal en què s'exercia una crítica del periodisme molt rigorosa i argumentada, va significar una pèrdua enorme. Ara hi ha el portal del Grup Ramon Barnils, que en part continua aquesta tasca. Portals de cultura i opinió com els de Josep Maria Terricabras signifiquen una autèntica àgora del coneixement, de la comunicació i del diàleg de qualitat.

● En termes generals els estudiants de Grau en Comunicació Cultural de la UdG manifesten una gran voluntat de coneixement, una notable actitud crítica, una gran habilitat per explotar les facultats creatives de les noves tecnologies, i un centre d'interessos molt ampli que els pot ajudar a convertir-se en professionals amb capacitat de flexibilitat i amb una mirada de perspectiva, contextualitzadora. Però és important que tots plegats siguem conscients que el procés de formació no s'acaba mai, i que per tant no hem de caure en l'autocomplaença o la supèrbia.